

HOOFDSTUK 1

Het is perfect: met het geld van de fundraiser voor weeskinderen in Belize zal ze het noodlijdende bedrijf van haar man kunnen redden van een faillissement. Sinds de crisis toesloeg in 2008 hielden zelfs de rijken de hand op de knip. Niemand kocht meer appartementen, zeker niet in Belize. Met het laatste spaargeld heeft Claire het kasteel in Rhooen afgehuurd, een cateraar laten komen en uitnodigingen rondgestuurd aan iedereen die ze kent. Het evenement zal zeker meer opleveren dan dat het gekost heeft; mensen geven graag aan goede doelen. Misschien lukt het zelfs om vanavond nog wat appartementen te verkopen.

Bij de ingang heet Claire haar gasten welkom. Bijna iedereen is binnen; alleen Anne, haar dochter, is er nog niet. Ongedurig tuurt Claire in de schemering de straat af. Ze had de chauffeur opdracht gegeven om Anne om zeven uur bij haar flat op te halen. Ze had er allang moeten zijn. Claire haalt haar telefoon uit haar beha. Bij het uitkiezen van haar outfit bij Ann Demeulemeester had ze de keuze gehad tussen een clutch met het formaat van een handtas, of deze oplossing. Het eerste was ondenkbaar. Terwijl Claire door haar telefoon scrolt, hoort ze ineens Annes stem achter zich.

‘Mam, haal je je telefoon nou serieus uit je beha?’

Daar staat ze; met haar lange, blonde haren en haar witte jurk ziet ze eruit als een engel. Wat kan schijn toch

bedriegen. ‘Eindelijk. Je bent laat; iedereen is er al. Waar bleef je toch? En waar is Paolo?’ Claire kijkt over Annes schouder of ze de chauffeur ergens kan ontwaren, maar Paolo en de Mercedes zijn nergens te bekennen.

‘Ik heb hem afgebeld. Het slaat nergens op om dat kleine stukje vanuit Charlois naar hier met de auto te rijden. Allemaal onnodige vervuiling. Met de metro is het maar tien minuutjes.’

‘De metro? Och!’ Claire slaat haar hand voor haar mond en kijkt om zich heen of iemand het gehoord heeft. Dan trekt ze haar dochter mee in een hoekje van kasteelhal en fluistert zacht doch streng: ‘Wil je dat alsjeblieft nooit meer doen?! Het Rotterdamse openbaar vervoer zit vol gespuis. Dat je tijdens je studie per se op jezelf wil wonen in Charlois in plaats van bij ons te blijven, is tot daar aan toe, maar als je ‘s avonds de deur uit gaat, dan bel je Paolo.’

Claire zet een stapje terug en bekijkt haar dochter van top tot teen met een goedkeurend knikje. ‘Je hebt in ieder geval de jurk aangetrokken die ik je had laten sturen.’

‘Luister, mam; je weet wat voor een hekel ik heb aan dit soort dingen. De enige reden dat ik dit doe is dat de opbrengst voor de weeskinderen in Belize is.’

‘Natuurlijk, lieverd. Kom, iedereen wacht op ons.’

Claire begeleidt Anne aan haar arm naar de salon van het kasteel. Anne’s blik verstrakt, een blik die Claire kent van vroeger. Bij iedere plichtpleging, elk feestje, bij elk diner verstrakte Anne’s blik en handelde ze op de

automatische piloot. Ze converseerde op de automatische piloot, vermaakte de gasten met haar uitstekende pianospel op de automatische piloot en lachte om flauwe grapjes van stijve zakenmannen op de automatische piloot. Terwijl ze door de gangen van het kasteel lopen, vraagt Claire zich af hoe het mogelijk is dat moeder en dochter zo van elkaar kunnen verschillen. Claire houdt van het sociale rumoer, de feestjes en de fundraisers en ze koestert ieder klein momentje dat eraan vooraf gaat. Van het bespreken van haar coiffure met de kapper, tot het uitkiezen van de jurk bij de couturier en het afstylen van haar look bij de stylist. Hoeveel ...